

SONER GEDİK

KIZIL AURA

Roman

Soner Gedik, 1958 Eskişehir doğumlu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi, İktisat ve Maliye Bölümü'nden mezun oldu. 1982 yılında Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu'na girdi. 1985 yılında Hesap Uzmanı oldu.

1987 yılında Özel sektöre transfer oldu. *Hürriyet* gazetesinde Yönetim Kurulu üyeliği ve Genel Müdür Yardımcılığı görevlerini 1994 yılına kadar sürdürdü.

1994-2016 yılları arasında Doğan Grubu'nda Yönetim Kurulu üyeliği, İcra Kurulu üyeliği, CFO'luk görevlerinde bulundu.

Doğan Holding CEO'luğu görevinden sonra Amerika'ya taşındı. New York'ta dört, Miami'de ise iki yıl yaşadktan sonra Türkiye'ye dönüş yaptı. Halen Yalçındağ Aile Ofisi'nde Yönetici Ortak olarak çalışmaktadır.

KIZIL AURA

Yazan: Soner Gedik

Editör: Rıza Kırac

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6666-20-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kızıl Aura

Soner Gedik

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kreuzberg Olayı

Olayın haberlere yansıma biçimi ironikti.

Daha doğrusu, olay olan video kaydını izleyen herkes bunun sosyal medya için yapılmış bir uygulama olduğunu sandı. “Ne Sihirdir Ne Keramet”in efsane sihirbazı Harry Houdini’nin maharetlerinin dijital bir versiyonunun piyasaya çıkacağı dedikodusu dahi yayıldı.

Yirmi dört saatte iki milyondan fazla tıklanan video sadece yirmi beş saniye sürüyordu ve pufff!

Alman ARD televizyonunun kadın spikeri habere ait görüntülerin ardından alaycı gülümsemesine eşlik eden daha da alaycı bir tonlamayla olayın Kreuzberg’de Türklerin işlettiği bir gece kulübünün arka giriş kapısında gerçekleştiğini söylüyordu.

Kimin çektiği bilinmeyen söz konusu video 28 Şubat akşamı cep telefonu ile çekilmişti, gece kulübünün arka kapısından çıkan otuz beş yaşlarında öfkeli bir adam yağmur altında birkaç adım attıktan sonra birdenbire duruyor, neye uğradığını anlayamadan tuhaf bir biçimde kendi içine büzüşüyordu.

Sosyal medyada çıkan yorumlara bakılırsa bu efekt programı son derece ilkeldi, üstelik hiçbir yaratıcılığı yoktu. Bir çocuk bile aynı hileyi orta halli bir cep telefonu ile yapabiliirdi. Zaten Harry Houdini de geçmiş yüzyıla ait modası geçmiş bir sihirbazdı! Bu programın alıcısı olmayacağına dair eleştiriler bir süre sonra sulu şakalara dönüşmüştü.

Videonun sosyal medyaya düşüp haber olmasından birkaç gün sonra görüntülerin gerçek olduğu, herhangi bir video efek-

ti kullanılmadığı, cep telefonuyla beraber eşzamanlı kayıta olan güvenlik kamerası görüntüleri yayınlanınca anlaşıldı.

Görüntüdeki adam gerçekten içine büzüşüyor, üstüne düşen yağmur damlaları kızgın bir demire değmişçesine buharlaşırken beyaz bir duman çıkıyordu. Yirmi beş saniyelik videonun sadece on üç saniyesinde adam büzüşüp bir hokey diskinden biraz daha büyük, garip siyah bir şeye dönüşüyordu.

Gazeteler, televizyon kanalları, sosyal medyadaki şakacı gençler aynı cümleyi kuruyor, “garip siyah bir şey”den söz ediyorlardı.

Büzüşen adamın kimliği daha ilk günden belirlenmişti belirlenmesine ama adam da öyle sağlam pabuç değildi. Belalı tiplerden biriydi, adli sicil kayıtlarına bakıldığında ne mal olduğu hemen ortaya çıkıyordu. Darp, hırsızlık, taciz, ateşli silahlar kullanmak ve dolandırıcılık, kabarık suç listesinde yer alan başlıklardan sadece birkaçıydı. Zaten herkes o suç listesindeki dolandırıcılık ibaresine takılmış, videonun ciddiyetini kavramakta gecikmişti.

Bir süre sonra çıkan bazı dedikodularda adamın o videodan sonra Türkiye’ye döndüğü, Antalya’da görüldüğü iddia ediliyordu. Kimi fotoğraf ve videolarda ise ünlü oyuncuların, siyasetçilerin, futbolcuların, mankenlerin kafalarına adamın kafası yerleştiriliyordu.

Emniyet güçlerinin yaptığı araştırmanın sonucu birkaç gün sonra açıklanınca, buz hokeyi diskinden biraz daha büyük şeyin yanan insandan artakalan kara tuz olduğu ortaya çıktı. Kara tuz incelendi, içinde insan DNA’sı olduğu görüldü. İkinci açıklama birkaç gün sonra yapıldı; DNA videodaki adamın ailesinin DNA’sıyla örtüşüyordu.

Literatüre Kreuzberg Olayı diye kayıt düşüldü. Bu olay bir süre gündemde kaldı ama dünya dönüyordu! Aynı ölçüde kadar garip olmasa da insanların gündemini işgal eden birçok şiddet olayı, politik ve uluslararası gelişmeler Kreuzberg Olayı’nı unutturacaktı ki beklenmedik gelişmeler oldu.

O yılın mart ayında Amerika Birleşik Devletleri'nde başkanlık seçimleri yapılacaktı, mayıs ayının son haftası Bayern Münih futbol takımı Şampiyonlar Ligi'nde yarı finalde Barcelona'yla karşılaşacaktı ve daha önemlisi, koca memeleriyle ünlü sosyal medya fenomeni Blonde Mary evlenme arifesinde nişanlısını aldatmıştı.

Olayın henüz sıcaklığını koruduğu günlerde Berlinli bir Nazi grubu *Schrumpfe die Türken* adını verdikleri ilkel bir video oyununu internet sitelerinden ücretsiz paylaştı. Almanya'nın çeşitli şehirlerinde bu oyunun yasaklanması için protesto yürüyüşleri düzenlendi.

Alman hükümeti internette özgürlüklerin sınırlandırılmasına karşı olduklarını açıkladıktan sadece bir hafta sonra oyunun yeni versiyonları paylaşılmaya başlandı. Yapay zekâyla üretilen yeni versiyonlarda İtalyanlar, İngilizler, Fransızlar ve Yahudiler oyuna dahil edilmişti. Bu skandal oyunun yasaklanması gerekiyordu artık.

Şansölye, Federal Almanya Meclisi'nde uzun bir konuşma yaparak oyuna malzeme yapılan bütün ülkelerden ve halklardan özür dileyip ırkçılığa müsamaha göstermeyeceklerini açıkladı.

Bütün bu gelişmeler Kreuzberg Olayı'nın biraz daha gündemde kalmasına yardımcı olmuştu. Berlin polisi olayla ilgili dosyanın kapanmadığını, araştırmaya devam ettiklerini duyurduktan sadece birkaç ay sonra Avrupa'nın farklı ülkelerinde Kreuzberg Olayı'na benzer vakalar yaşanmaya başladı.

Emniyet artık bu vakaların örgütlü bir yapının işi olduğundan emindi, soruşturmayı genişleterek Avrupa'daki birçok Nazi örgütüne eşzamanlı operasyon düzenledi. Emniyet güçleri çeşitli silahlarla birlikte yasaklanan oyunun internetten paylaşılmaya devam ettiği bilgisine ulaşıp bunu engellemek için yeni önlemler aldı.

Ama Nazi örgütlerinin elinde Kreuzberg Olayı benzeri bir cinayeti gerçekleştirebilecek hiçbir suç aletine rastlanmadı. Alman

polisi, Kreuzberg Olayı'nın Nazi marifeti olmadığından, ancak OSİ adlı avatarın videosu yayınlandıktan sonra emin olabildi. Avatar OSİ kendinden emin bir kahraman gibi kötülere savaş açtığını, Kreuzberg Olayı'nın sadece bir başlangıç olduğunu söylüyordu.

Tıpkı Kreuzberg Olayı gibi avatar OSİ de alaya alındı. Televizyonların haber saatlerinde yer bulamayan video sosyal medyada paylaşım rekorları kırmasına rağmen henüz hiç kimse işin ciddiyetinin farkında değildi.

Avatar OSİ'nin videosundan sadece bir yıl sonra dünya büyük bir kaosun içinde buldu kendini.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Osiris'in Aurası

“Bir heykelin, bir resmin karşısında ne kadar durulabilir?” sorusunu ilk sormaya başladığında Osiris henüz on yaşındaydı.

Okul gezisinin sınırlarını, o sınırlar içinde bir yerden bir yere koşturmayı sevmediğini anladığında da on yaşındaydı.

Gezinin rotasını çizen, nereye gitmeleri, neye bakmaları gerektiğini söyleyen telaşlı iki kadın öğretmen ve aynı yaşta yirmi dört çocukla müze gezmek hiç kolay değildi.

Osiris, müze gezisinde gördüklerinin fotoğrafını zihnine kaydetse de hatırında kalan fotoğraf ile gözünün önündeki eser arasında bir fark olduğunu hissedebiliyordu. Bu yüzden Sansevero Şapeli, Osiris'in bilincinde olgunlaşmamış bir meyve gibiydi.

Olgunlaşmamıştı, çünkü gördüklerinin ayrıntılarını yeterince aklında tutamamıştı, gözlerinin önüne getirmeye çalıştığı fotoğraflarda adeta karadelikler vardı. Osiris asıl eksiği müze gezisinden eve döndüğünde daha doğru tespit etti. O karadelikler aslında tamamlayamadığı yapbozun eksik parçalarıydı. Gördüklerinin tamamını aklında tutmayı başarsa bile bu eksik parçaları yan yana getiremiyordu.

Okul gezisini, Sansevero Şapeli'nde yaşadığı tecrübeyi Osiris bitmek tükenmek bilmez bir dejavu gibi yıllarca yeniden ve yeniden yaşayacaktı. Sanata olan tutkusu belki de o gün başlamıştı; belki de onun dünyaya geliş nedeni, sanatın inceliklerini keşfet-

mekti. O gün çocuk aklıyla ilk kez yanıtını arayacağı soruyu kendi kendine sormuştu.

Şapelin kubbelerindeki resimleri görmek için çabalarken neredeyse boynu tutulmuştu. Oradan oraya koşuşturup duran arkadaşlarının aksine Osiris o anı farklı bir ritimde, adeta ağır çekim yaşıyor gibiydi.

İki kadın öğretmenin çabası çocukları sakinleştirmeye yetmiyordu. Albert'le Fabrizio'nun çığlıkları şapelde yankılanırken Osiris yere uzanmış, üzerinde ince, tül gibi bir örtü serili mermerden oyulmuş İsa heykelinin karşısında donup kalmıştı.

Heykelin ayakucunda dikenli taç, kocaman bir kerpeten ve iri, ilkel çiviler vardı. İsa'nın ayak parmaklarından başlayıp göğüs kafesinden başına dek uzanan tülün kıvrımları Osiris'e öyle canlı gelmişti ki bir an o sert mermerdeki hayali tülü çekip çıkarmak, tülün altındaki İsa'yı bütün çıplaklığıyla görmek istedi.

O günden sonra Osiris'in en sevdiği isim Giuseppe oldu. Şapelin ortasında sanki havada asılı gibi duran Cristo Velato adlı heykelin yaratıcısı Giuseppe Sanmartino'ydu çünkü.

Osiris, hayata tutunamayan, ölüm belgesinde adı dahi olmayan ikiz kardeşi yaşasaydı adının Giuseppe olmasını isterdi. Yıllar sonra bu adı yarattığı ikinci kişiliğinde kullanacaktı, Giuseppe ona miras kalan ikinci bir hayat olacaktı.

Osiris heykelin, üstünde yattığı döşeği kavrar gibi kıvrılan parmaklarına hayranlıkla baktı. Sonra gözleri İsa'nın yüzündeki yalnızlığa ve hüzne takıldı. "Bir insan nasıl böyle olağanüstü bir şey yapabilir?" diye sordu kendi kendine.

Şapelin her bir kolonunda ayakta duran erkekler, melek kanatlı çocuklar vardı ama sadece iki heykele tutulmuştu Osiris; biri İsa'nın heykeliydi, diğeri ise tıpkı İsa'nın heykelinde olduğu gibi ince bir tüle örtülmüş bir kadın heykeli.

Osiris daha sonra bu kadın heykelini Antonio Corradini'nin yaptığını öğrenecekti. İki heykelde de figürlerin başları yatmıştı,

gözleri kapalıydı. Kadın sanki ayakta ölmüş, öylece donup kalmıştı ama bir yandan da o kadar canlıydı ki, uzanıp ona dokunmak istedi. Osiris o gün iki heykele de dokunmadan okuldaki arkadaşlarıyla şapelden ayrıldı. Ama o gün çocuk aklıyla ilk kez kendi kendine sorduğu, yıllarca yanıtını aradığı bir soru düşmüştü aklına: Tülle kaplı iki heykeli diğerlerinden ayıran şey neydi? Neden sadece o iki heykele büyülenmişçesine uzun uzun bakmak istiyordu?

Şapelde gördüklerini akşam annesi Alessa'ya anlattığında kadın pek ilgilenmedi. Osiris o heykelleri yeniden görmek istiyordu. "Hafta sonu şapele birlikte gidelim mi?" diye sorduğunda annesinin yüzü düştü. Tanrı'yla arası çoktan açılan ve uzun süredir depresyon tedavisi gören Alessa ne şapele gitmek ne de o heykelleri görmek istiyordu, mümkünse evden dışarı adımını atmak bile istemiyordu. Kendi kendine konuşur gibi, "Taner gelince götürür seni" dedi.

Oysa Osiris'in babası Taner ancak iki hafta sonra Napoli'ye dönecekti. Osiris bunu bilmenin sıkıntısıyla annesini salonda bırakıp odasına geçti.

Yatağa uzanıp gözlerini kapattı, şapelde gördüğü İsa ve üst tarafı çıplak kadın heykelini gözünde canlandırmaya çalıştı. İpince bir tül, biri kadının, diğeri erkeğin üzerinde...

O kadın Maria Maddalena olabilir miydi?

Kadının sol yanında tuttuğu tablette ne yazdığını okuyamamıştı. Bir dahaki gidişinde okumaya çalışacaktı.

O şapele tekrar gidebilmek için Osiris iki hafta beklemek zorunda kaldı.

Osiris'in babası sık sık ortalıktan kaybolur, sonra birden ortaya çıkardı. Büyük bir bankada yönetici olan adam sürekli şehir şehir, ülke ülke dolaşıyordu. Roma, Milano, Palermo, hatta kimi zaman Berlin, Manchester, Londra, Paris, Brüksel, Prag ve İstanbul arasında mekik dokuyordu. İstanbul'a çok sık gidiyordu,

çünkü ailesi, akrabaları orada yaşıyordu. Osiris henüz İstanbul'u görmemişti, aslında Napoli dışında hiçbir yeri görmemişti.

Babasını çok özliyordu Osiris ama babası eve geldiğinde de korkunç bir huzursuzluk hissediyordu. Annesiyle babası arasında anlam veremediği sorunlar olduğuna artık emindi. Onlar kavga ettiklerinde odasında her şeyi duyuyor; o gürültülü, bağırıtılı gecelerde korkunç kâbuslar görüyordu.

Alessa da Taner de oğluyla yeterince konuşmuyordu. Oysa Osiris babasına annesinin nesi olduğunu sormak istiyordu. Ales- sa bazı günler hiç yataktan çıkmıyor, kimi zaman da gözlerinin çevresi koyu kahverengi, saçı başı dağınık, odadan odaya dolaşıp sonra yeniden yatak odasına geçiyordu.

Osiris arada bir annesinin olduğu odaya girmek istediğinde Marena ona engel oluyordu. Marena olmasa evde hiç kimse onunla konuşmayacaktı. Elli yaşlarında, iriyarı, sevgi dolu bir kadındı Marena. Osiris hiç kimse kendisinden hoşlanmazken Marena'nın kendisine sevgi göstermesine anlam veremiyordu.

Sadece sevgi göstermiyordu Marena, ona yemek yapıyor, onu okula hazırlıyor, arada bir odasına gelip ödevlerini yapıp yapmadığını kontrol ediyor, saçlarını okşuyor, kimi zaman yanağına öpücük konduruyor ama en önemlisi Osiris ne isterse yerine getiriyordu.

Gündüz uykularında Osiris kan ter içinde kâbuslarından uyandığında, "Marenaaaa!" diye bağırıyordu.

Kadın hemen odaya gelip "Ne gördü rüyasında benim meleğim?" diyerek ona sarılıyordu.

Osiris kimi zaman başını kadının göğsüne dayayıp derin derin nefes alıyor, sonra rüyasında kendisini kovalayan canavardan bahsediyordu. Oysa Osiris çoğu kez rüyalarını hatırlamıyordu. Ama böyle derse kadının biraz daha yanında kalacağını biliyordu.

Marena'nın iki çocuğu vardı, biri on sekiz yaşlarında, iriyarı kaba bir oğlandı: Mario... Hayatınızda olmasa eksikliğini hissetmeyeceğiniz türden bir oğlan.

Ama on altı yaşındaki Annetta'nın Mario'yla hiçbir benzerliği yoktu. Ona Annet diyorduarena, Annet aşığı Annet yukarı... Annet okul çıkışı eve gelir, kimi zaman annesine yardım ederdi.

Siyah kıvrıcık saçlı, hafif dişlekti Annet, tavşan dişleri onu sevimli gösteriyordu. Osiris kimi zaman Sansevero Şapeli'ndeki tülün altındaki kadının Annet olduğunu hayal ediyordu. Çünkü Annet gördüğü diğer kızlara benzemiyordu, onda başka bir şey vardı,arena'da ve annesinde olmayan bir şey.

Omuzlarına gelen kıvrıcık saçları, iri siyah gözleriyle başka bir şeydi Annet!

Osiris onun bedeninden yayılan farklı bir şey olduğunu anladığında Annet'i izlemeye başlamıştı. Annet onu heyecanlandırıyordu; tuhaf çekiciliğiyle insanı kendine bağlayan, dışarıdan fark edilmeyen ama Osiris'in içine işleyen bir şeydi bu. Tıpkı Sansevero Şapeli'nde gördüğü heykeller gibi onu da izlemek istiyordu.

Osiris, Annet'i çoğu kez mutfakta annesine yardım ederken ya da ders çalışırken görürdü. Ama bazen tereddütlü adımlar, utangaç yüz ifadesiyle Annet, Osiris'in odasının kapısını açardı.

Odaya girerken Annet, "Gelebilir miyim?" diye sormuyordu.

Annet her defasında, "Ne yapıyorsun?" diye soruyordu.

Annet kapıdan girdiğinde Osiris çoğu kez bilgisayarda oyun oynuyor olurdu. Zaten Osiris'in yapmayı en çok sevdiği şey bilgisayarda oyun oynamak ve babasının getirdiği resimli, fotoğraf-lı kitapları okumaktı.

Osiris olağanüstü kahramanların maceralarının anlatıldığı resimli kitapları okumayı seviyordu. O kahramanların birçoğu pe-lerin takıyor, uçuyor, zıplıyor, kötülerı dövüyor; dünyayı felaketlerden, insanları kötülerin şerrinden koruyordu. Osiris bir gün kendisinin de öyle bir kahraman olacağını hayal ediyordu.

Bir süre sonra resimli kitapları Annet'le birlikte okumaya başladılar. Ama akşam altıdan sonra Annet annesiyle gidiyor, Osiris yine bilgisayarı, kitapları ve yalnızlığıyla baş başa kalıyordu.

O saatlerde annesi Alessa yatak odasından çıkıp ilk içkisini hazırlıyordu. Marena'nın hazırladığı akşam yemeğini Osiris'le yerken bir yandan içkisini yudumluyordu.

Akşam yemeğinde Osiris'le pek konuşmazdı annesi. Kadın oğlunu alnından öpüp, "Nasılsın?" diye sorar, sonra yanıt beklemeden bir sürü şeyden şikâyet ederdi.

Annesinin sürekli bir şeylerden şikâyet etmesi Osiris'i bıktır-mıştı. Marena öyle değildi, Annet de öyle değildi, okuldaki kadın öğretmenleri, sınıf arkadaşları da öyle değildi. Annesi niçin böyleydi?

Bu soruları kendine sormaktan nefret ediyordu Osiris. Annesi odaya kapandıçça o da kendi odasına kapanıyor, bütün gününü bilgisayar başında geçiriyor, babasının gelip onu odadan çıkar-masını bekliyordu.

Taner, oğlunun yanına hiç eli boş gelmez, hep bir hediye getirirdi.

On iki yaşına bastığı gün evde doğum günü partisi yapmış-lardı. Annet'le Marena da vardı. Alessa kırmızı bir elbise giymiş, kırmızı ruj sürmüştü. Artık kocaman bir adam olduğunu düşünüyordu Osiris. Çünkü o gün annesi öyle söylemişti, "Artık kocaman bir adam oldun!"

O gün mumları üfleyip pastaları yedikten sonra on iki yaşına basan Osiris'e babası dizüstü bilgisayar hediye etmişti. Şimdiye kadar babasının getirdiği en güzel hediyeydi. O bilgisayarla Osiris'in hayatı değişecekti. Okuldaki arkadaşlarının evinde sadece ders çalışmak için kullanılacak bilgisayarı ya da ancak oyun oynayabildikleri tabletler varken Osiris'in dizüstü bilgisayarı akla gelebilecek her şeyi yapabiliyordu. Üstelik hafifti, sırt çantasına koyuyor, istediği yere götürüyordu.

Doğum gününde dizüstü bilgisayar, paketinden çıkartılırken Annet'in ağzı açık kalmış, "Bununla Amerika'yı yeniden keşfe-debilirsin" demişti.

Osiris önceleri Annet'in ne demek istediğini anlamamıştı ama bir süre sonra sanki önünde yeni bir dünya açılmıştı.

Osiris bilgisayarını çok sevmişti ama bilgisayarın, başını belaya sokabileceği hiç aklına gelmemişti. Teneffüslerde bile bilgisayarından ayrılmayan Osiris, önce Albert'le Fabrizio'nun alay konusu olmuştu.

On iki yaşında olmasına rağmen diğer çocuklardan biraz daha kısa ve zayıf olduğu için Albert, Osiris'i sürekli itiyor, çelme takıyor, ensesine tokat atıyor, okul çıkışı onu duvara yaslayıp cebindeki bütün parayı alıyordu.

Osiris'in kolundaki, bacağındaki morlukların kimse farkına varmıyordu. Albert'in yanına Fabrizio da eklenince Osiris için okul cehennemden farksız bir yere dönüşmüştü.

Bir gün okul çıkışı iki serseri önünü kesip sırt çantasını almaya çalıştığında Osiris karşı kaldırımdaki öğretmenini fark edip ona seslenmeseydi çantasıyla birlikte bilgisayarını muhtemelen bir daha göremeyecekti.

Osiris artık dizüstü bilgisayarını okula götürmüyordu ama Albert ve Fabrizio'nun arkasına yeni düşmanlar eklenmiş, iriyarı beş kişilik çete onu gölge gibi takip etmeye başlamıştı. Çete, Osiris'e işkence ettikçe diğer öğrenciler gülüyor, onlar da arada bir fiske, tekme atıyordu.

Okuldaki şiddet, aşağılanma arttıkça Osiris geceleri kâbuslarla uyanmaya başlamıştı. Okul çıkışlarında nefesi kesiliyor, bayılacak gibi oluyor, kalbi küt küt atıyordu.

Osiris'teki sorunu ilk fark eden Marena olmuştu. Bir sabah okula hazırlamak için Osiris'in odasını girdiğinde çocuğun hâlâ yatakta olmasına şaşırıldı.

"Aaaa, Osiiii!" diye bir çığlık attı Marena. "Hâlâ yatakta mısın? Kalk giyin, okula geç kalacaksınız."

"Okula gitmeyeceğim bugün."

Marena, elini çocuğun alınına koydu; ateşi yoktu.

“Hasta mısın?”

Hayır anlamında başını salladı Osiris.

“Ne oldu o zaman? Hadi söyle!”

Osiris, “Bana bağırmayacağına söz ver” dedi.

Marena çok şaşırmişti, o güne kadar Osiris’e hiç bağırılmamıştı.

Gülümseyerek yatağın ucuna ilişti kadın, “Ne oldu küçük meleğim?” diye sordu.

Osiris ağzındaki baklayı çıkarttı, “Altımı ıslattım” dedi titreyen bir sesle.

Marena uzanıp çocuğu yanağından öptü, sonra ona sarılıp “İyi yapmışsın” dedi gülümseyerek.

Osiris çok şaşırmişti, önce kadının kendisiyle dalga geçtiğini düşündü ama hiç öyle değildi.

Marena iliştiği yataktan kalkarken, “Bugün okul yok!” diyerek ellerini çırpı. “Kalk üstünü değiştir, kahvaltı edelim, güzel bir gün bizi bekliyor.”

Marena odadan çıkarken Osiris ne yapacağını bilemeden onun ardından baktı.

Annesinin yanına gitmek istedi, annesi yanında olsun, kendisiyle konuşsun istiyordu ama muhtemelen bütün gece içmişti; babası ise Milano’daydı, iki gün sonra gelecekti.

Kendini uzay boşluğundaymış gibi yalnız hissediyordu; yalnız, çaresiz...

Annet gelene kadar süren bir yalnızlıktı bu. Öğleye doğru geldi Annet, uzun siyah saçlarını arkasında toplamış, çiçekli, tiril tiril bir elbise giymişti. Okuldaki son yılıydı, üniversiteye gidecekti, Roma’da ya da Londra’da okuyacaktı. Henüz netleşmemişti hiçbir şey... Ama Napoli’den ayrılacağı kesindi.

Annet evin havasını değiştirmişti; annesine şakalar yapıyor, müzik açıp çiçekli elbisesinin eteklerini savurarak dans ediyordu.

Annet öğleden sonra, “Bugün nereye gitmek istersin?” diye sordu Osiris’e.

Daha önce Annet'le hiç dışarı çıkmamıştı.

Osiris, "Sansevero Şapeli'ne gidelim" dedi.

Annet neden oraya gitmek istediğini sorduğunda Osiris şapeldeki iki heykeli anlattı.

Annet de o heykelleri görmüştü, "Daha önce görmediğin bir yere gidelim. Bir sürü heykelin olduğu bir yer. Ne dersin?" diye sordu.

Annet o gün Osiris'i Piazza Museo'daki Arkeoloji Müzesi'ne götürdü.

Kırmızı tuğlalı yapıdan içeri girdiği o olağanüstü gün, Osiris kendini ve sanatın sırrını keşfettiğini sandı.

Annet okuldaki öğretmenleri gibi değildi, ona gördüğü heykellerin hikâyesini anlatıyordu. İhtişamlı Zeus'u, dünyayı taşıyacak kadar güçlü Herkül'ü, dünya güzeli Afrodit'i, denizlerin tanrısı Poseidon'u ilk kez duyuyordu Osiris.

Mitolojideki iyiyle kötü, tanrıyla insan, tanrıyla tanrı arasındaki bitmez tükenmez mücadelesi Osiris'in aklını başından almıştı. Daha sonra defalarca gezeceği Pompeii'den çıkan mozaikleri, freskleri, heykelleri de ilk o gün görmüştü.

O güne dair her şeyi en ince ayrıntısına dek hep hatırlayacaktı Osiris, çünkü ne yapması gerektiğine o gün karar vermişti.

Annet'le müzeden çıktıktan sonra bir kafeye oturdular. Kendini daha da büyümüş hissediyordu Osiris; önünde bir bardak kola, karşısında çok güzel bir genç kız vardı.

Annet, "Sevdin mi müzeyi?" diye sordu.

Evet anlamında başını salladı Osiris. Koladan bir yudum içip Annet'in gözlerine bakarken gelecekte ne yapması gerektiğini en basit şekilde genç kıza söyledi:

"Bence bu heykelleri yapanlar çok güzel insanlarmış. Onlar gibi olmak istiyorum."

Annet gülümseyerek, "Heykeltıraş mı olmak istiyorsun?" diye sordu.

Başını hayır anlamında salladı.

“Ressam mı?”

Yine aynı şekilde başını salladı Osiris.

“Nasıl olacaksın o insanlar gibi?”

Osiris, “Onların yaptıklarını ben bilgisayarda yapacağım” dedi gülümseyerek.

Annet gülerken, “Ama bilgisayarda heykel yapamazsın” dedi, “ancak onların resimlerinin üçboyutlu animasyonunu yapabilirsin.”

“Biliyorum” dedi, büyümüş de küçülmüş gibi, “ama bilgisayarda yaptıklarımla insanların hayatını güzelleştirebilir, onları mutlu edebilirim.”

Annet’in alnı kıvrıldı, tam anlayamamıştı Osiris’in ne demek istediğini; zaten akli başka yerdeydi. Annesi ondan Osiris’i konuşturmasını, sıkıntısının ne olduğunu öğrenmesini istemişti.

Annet sabırla onu dinleyecek, zamanı geldiğinde annesinin öğrenmek istediği soruları sorup Osiris’in altına kaçırmasının nedenini öğrenecekti.

Osiris konuştuğu açılıyor, aklına gelen her şeyi anlatıyordu ama ne annesinden ne babasından bahsediyor, hele okulla ilgili tek kelime etmiyordu. Bilgisayarda yaptıklarını yapabileceklerini, insanların ama daha çok çocukların, yaptıklarından mutlu olacaklarını söylüyordu.

Kısa bir sessizlik anında Annet, okulun nasıl gittiğini, en iyi arkadaşının kim olduğunu sordu. Osiris’in yüzü düştü, iki kaşı arasında derin bir çizgi belirdi.

Annet sevimli olmaya çalışarak, “Okuldaki en iyi arkadaşın kim?” diye tekrarladı.

Osiris huysuz bir yüz ifadesiyle omuz silkti.

Annet ısrar edince, “En iyi arkadaşım sensin” dedi.

“Orası öyle tabii ama okulda da sevdiğin bir arkadaşın vardır.”

“Okuldan nefret ediyorum. Oradaki çocuklardan da nefret ediyorum!”

Annet artık üstelemedi, kendisinin birkaç yıl önce yaşadığını Osiris'in de benzer şekilde yaşadığına emindi. Koladan sonra Osiris dondurma yedi, Annet kahve içerken okulda kendisine satılan çocuklarla nasıl baş ettiğini anlattı.

Osiris ağzı açık Annet'i dinliyordu.

Annet, Osiris'e doğru eğilip bir sır verir gibi, "Kavgada ilk yumruğu atan kazanır" dedi.

Osiris hiçbir şey anlamamıştı. Şimdi niye anlatıyordu bunları?

"İlk yumruk" dedi Annet, "karşındakinden korkmadığını gösterir."

Osiris anladım der gibi başını salladı.

"Bir keresinde benden iki yaş büyük bir çocuk sataşmıştı bana. Benden uzundu, yumruğumun yetişmeyeceğini biliyordum, ne yaptım biliyor musun?"

Hayır anlamında başını salladı Osiris.

"Bacak arasına tekme attım. O zaman eğildi. Bir tane de yüzüne yumruk attım. Bir daha bana yaklaşamadı."

Osiris endişeyle, "Ama ya iki üç kişi sana sataşsa ne yapardın?" diye sordu.

"Yine aynı şeyi yapardım" dedi Annet. "Birini alt ettiğinde diğerleri de korkar, üstüne gelemezler."

Annet'in verdiği sırdan sonra Osiris okulda yaşadıklarını anlattı. Artık ne yapacağını biliyordu ama yine de bir yumruk ya da tekme yemeyi göze almalıydı.

Eve dönerken Osiris'in yüzü gülüyordu. Annet internetteki bazı programların nasıl kullanılacağına dair bilgi veren sitelerden bahsetti. Hem artık on iki yaşındaydı, ona bir e-posta adresi almanın, internet sayfası yapmanın zamanı gelmişti.

Madem internette insanlar için güzel şeyler yapmak istiyordu, bugünden başlayabilirdi.

Annet o gün annesine Osiris'in okulda mutsuz olduğunu, büyük ihtimalle büyük çocukların şiddetine maruz kaldığını anlattı.

Marena, evin bütün ihtiyaçlarını görüp yemekleri hazırladıktan sonra Alessa'nın odasından çıkmasını bekledi.

Alessa üzerinde sarı saten bir sabahlıkla odadan çıkıp mutfaa girdiğinde karşısında Marena'yı gördü, henüz kendisine gelmemişti, yarı açık gözlerle evin hizmetçisine baktı.

“Gitmedin mi sen daha?”

Marena sevimli olmaya çalışan bir ifadeyle, “Bir Şey konuşmak istiyorum sizinle” dedi.

Alessa bir an düşündü, “Bugün arşamba mı?” diye sordu.

“Evet efendim.”

“Haftalığını ancak cuma günü verebilirim.”

“Para istemiyorum efendim, Osiris hakkında konuşmak istiyorum. Okulda ters giden bir Şeyler var.”

O sırada Osiris odasından çıkmış, mutfağa yönelmişti, Marena'nın sesini duyunca annesiyle konuştuğunu anladı. Adımlarını yavaşlattı, mutfak kapısına birkaç adım kala durup içeriden gelen seslere kulak kesildi.

Buzdolabının kapısını aan Alessa'nın yüzünde alaycı bir ifade vardı, kendi çocuğu hakkında başka birinden nasihat almak istemiyordu. Hem nereden biliyordu okulda bir Őeylerin ters gittiğini?

Alessa, votka Őiřesini çıkarıp buzdolabının kapağını ayağıyla kapatırken, “Ne demeye çalışıyorsun Marena?” diye çıkıştı.

“Bugün Osi okula gitmedi. Sabah odasına girdiğimde hazırlanmamıştı, çünkü yatağını ıslatmış. Okula gitmek istemedi, ben de Annet'le dışarı gönderdim, derdi nedir ğrensini diye. Sanırım okulda bazı çocuklar onu sıkıştırıyor.”

Alessa bardağa votka koyarken, “Şimdi de pedagoğ mu oldun?” dedi alaycı bir tonla.

Marena anlamıştı, zaten ruh hali iyi olmayan kadın biraz sonra onunla takışacaktı. Bunu ustaca yapıyordu Alessa; zaten depresyondaydı, zaten sıkıntılıları vardı. Şimdi sırası mıydı Osiris'in dertlerinin...

“Akıl vermek derdinde değilim” dedi Marena yalvarırcasına, “okula gidip öğretmenleriyle görüşseniz, öğretmenleri biraz ilgilense Osi’yle.”

“Okula sen git Marena, ben Ossi’yle değil, ölen çocuğumla ilgilenmek istiyorum” dedi Alessa. Marena ne diyeceğini bilemeden öylece kalmıştı.

Alessa gözlerini Marena’ya dikerek ve kelimelerin üzerine basa basa, “Benim iki oğlum olabilirdi!” dedi.

Marena tehlikeli sulara yüzdüğünün farkındaydı. Alessa ne zaman bu konuyu açsa ya öfkeden kavga çıkartıyor ya da bir süre sonra ağlamaya başlıyordu.

“Biliyorum efendim. Çok üzgünüm.”

“Nereden bileceksin?” diye çıkıştı Alessa.

“Senin iki çocuğun var. Ben birini kaybettim, hem de doğduktan on üç dakika sonra. Bunun nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceksin. Bense bunun acısını ömrüm boyunca çekeceğim. Yaşasaydı Osiris’ten daha güçlü, daha güzel olacaktı, bunu biliyorum, çünkü ikisi de benden çıktı.”

Marena ne diyeceğini bilemedi.

Alessa öfkeli ruh haliyle dörtlü ile ilerliyordu. Böyle durumlarda susup onu dinlemek, karşılık vermeden sakinleşmesini beklemek en doğrusuydu.

“Başka zaman konuşalım.”

Alessa bardaktaki votkayı başına dikti.

İki gün sonra Osiris’in okulundan bir öğretmen aradığında Alessa odasındaydı ama telefona bakmak istemedi.

Marena olanları öğrenince kızını aradı. Osiris okulda bir çocuğun burnunu kırmıştı.

“Görüntülerden anlayacağınız gibi bütün bölgede sadece güvenlik görevlileri var. Bu dakikaya kadar yüz on dokuz ceset tespit edildiğini öğrenebildik. Bu cesetler yanmış, nasıl yandıkları konusunda hiçbir açıklama yapılmadı. Ancak görgü tanıkları, insanların birden yere yığıldıklarını, sonra da yandıklarını, yanarken arkalarında dayanılmaz bir koku ve kül yığını bıraktıklarını söylüyorlar. Bu yüzden gerçek ölü sayısını yetkililer de açıklayamıyor. Kaldırımlar, sokaklar siyah kül öbekleriyle dolu. Terör saldırısının niteliğini ve kayıpların tam sayısını öğrenmek sanırım zaman alacak.”

Sanat tutkunu ve bilgisayar programcısı Osiris ve gözü kara anti kapitalist Lili... İkisinin de dünyadan alacakları bir intikam var. İyilerin yöneteceği bir dünya ütopyası kuruyorlar. Osiris'in, insanların aurasını ölçen ve İyi'yi Kötü'yü ayırt eden programıyla ütopyalarını gerçekleştireceklerini düşünüyorlar ama...

Her şey yine o umutsuz başlangıç noktasına dönüyor; aşk nefrete, ütopya ise distopyaya dönüşüyor.

Soner Gedik *Kızıl Aura*'da nefes kesici bir macera eşliğinde kötülük, iyilik, ütopya kavramlarını tartışıyor ve okuru her ütopyanın distopyaya dönüştüğü o kadersel ana götürüyor.

